

Özgür Boz

- şiirler -

Yayın Tarihi:

18.4.2006

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Acayip

Güneş doğuyor
nikotin sarısı pişmanlıklarla,
mevsimler geçti yanından
haberini yok.
Oğlum var ya
Hugo Sanchez gibi adamsın

Hep soru
hiç cevap yok
buğulanıyor camlar
yağmur var yatak odalarında,
Oğlum var ya
Tri nitro toluen gibi adamsın

Dağların arkasında
Bir acayip manzara.
dönenlerin yüzlerinde
acayip bir tebessüm var,
Sen hala aynı yerdesin.
Oğlum var ya
Aloe Vera gibi adamsın

Kimileri döküldü
bir salkım üzüm gibi,
kimileri üzüldü
hem matine hem suare.
Neyi unuttuğunu
bir sen unutamadın.
Oğlum var ya
anlamadım
Sen ne biçim adamsın...

Özgür Boz

Ah İstanbul

Büyük orduların var,
her sabah üzerime yürüyor
acılarla örülmüş surlarından
kopan renk renk silüetleri
o muhteşem günlerin.
Bir tepeden diğerine
çağ değişiyor
İstanbul

Bir sabah, başka bir şehirden
başka bir otobüsle gelen
genç adam,
artık yolun yarısını
önüne aldı...

-İstanbul
bir kere elinden tutan
kopamıyor senden
yoksa sen mi elinden tutmuştun
ilkinde O genç adamın-

Denizin görüldüğü
herhangi bir semtinde
demli bir çay içmek
bir şiir yazar gibi,
Her zaman eksik
Her zaman tam.

Köprülerinin altından
Ne sular aktı gitti İstanbul,
ömürleri takip peşine
martı sürüleri gibi...

Özgür Boz

Aşkı Ara İstan Bul

Zengin kız sendin,
fakir oğlanların
ağzını sulandıran.
Koşup sana gelmek için
delirir gibi
yollara düşmedi mi
Milyonlar?

Güzel ve iffetli
kadın sendin,
İmparatorlar ve Krallar
Padişahlar ve Sultanlar
senin adını anmadan
bir gece olsun
girmediler
yataklarına.

Senin olmadığın
bir zamanda yaşandılarsa
ne büyük bir israftır
O ömürler

Seni görmeden
yahut
yaşamadan
seni görmek ümidini,
geçip gittiyse
günler

ne yazık!

İstanbul...
Renklerine dokunan
cenneti görse
anlamaz cennet olduğunu...

Özgür Boz

Gergin

Yay gergin
kenarında kıyamet var,
boşluk büyüyor
yüzölçümü yok acıların.
Işık az
ne yana dönsem
yansıyor renkleri
titriyorum

Özgür Boz

Kim Anlar

Beni öldü sandılardı
Bir kenarına tutundum
Işıksızlığın.
Yılanlar kendi aralarında
ısılk çalıyorlardı
ak düşler görüyordum o sırada
ben.
Kör bir iblis gibi sakın
ve bir o kadar zifiriydi toprak
kuşlar nefreti öğrenmeye başladı
ak düşler görüyordum o sırada
ben
Beni öldü sandılardı.

Ey! Yakınlarımdan yükselen yangın
senin başladığın yer kaldı mı?
gitse çocuklar görebilir mi
çocuklarını?
utanır mısın acılar
üzerinde yükselmekten?

Ben ak düşler görüyordum
Zaman yüklerimi taşıyordu
Ben yüklerimi görüyordum
Zaman ak düşler taşıyordu

Özgür Boz

Odalar

Çocuk Odası var
Ödadir...
Hep neşeli şeyler düşünürüm.

Yemek Odası var.
Kalabalık yemekler içindir ama.
Yalnızların yemek odası olmaz...

Misafir odası
Oda dolusu misafirden... iyidir,
Kendini bilen misafire
Kim git diyebilir?

Yatak Odası enteresan bir yer
Odada yatak varsa
Her an müstehcen şeyler olabilir.
Adı, neden uyku odası
değil?

Oturma Odası
Salonun yedeğidir...
Ya da Salon
Oturma Odasının...

Odaları birbirine koridor bağlar
Beni nedir hayata bağlayan?

Odanla dost değilsen
Nasıl katlanırsın kendine?

Özgür Boz

Sürekli Renkler

Damla düşüyor
Sularda salkım moru
halkalar...

Gözlerin kaçıyor yakınlarımdan
her yerde eskimiş bir ihanet
şarkısı gibi karşıma çıkıyor
İsmin...

Damla düşüyor
yapraklarda yeşilin,
itiraz kabul etmeyen
gidişlerde mavinin,
saplanıp kalan tonu.
Yetişmiyor ellerim
Düşüyor...

Özgür Boz

Tekrar

Su renksiz
ve bir beddua gibi
içine işliyor
zamanın...

vicdanım sızlıyor,
pişmanlıklardan
örülmüş
bir sepet içinde
taşıyorum
geçmişi

Tekrar çalamam kapıları

Özgür Boz

Tren Yolculuđu

Bomboş bir sađanak
Artarak çođalıyor zamanda
Kentin her kőşesi sular altındadır.
Saatler yıksulluğu tanımlayamaz
Savrulup duruyorum
Zaman düşmanımdır.

Ölüm der, batık gemiler bana
Ve geçen her saniye
Batık bir gemidir zamanda,
Çığlıklarını duyuyorum
Ölüm bir tren yolculuđudur.

Yaralıyım,
Her depremde yıkılan bir kule
Asılıdır ömrümün çivisinde...

Özgür Boz

Yetiřememek

Gözlerin olmasaydı ben de olmazdım,
Birden bir alev sarardı tüm kenti
Kaçıp kurtulamazdım

Gözlerin olmasaydı ben de olmazdım,
Ne zaman bir yağmur başlasa inceden
Kördüğüm olurdu bakışlarım
Tanıdık bir yüz gibiydi, gece
Yalnızlığımı ağlardım.

Gözlerin olmasaydı ben de olmazdım.

Özgür Boz

Zaman I

Zaman, simsiyah izler bırakarak
ardında geçip gitmektedir.
Odalarda, boyalı camların ardında
Şolup gitmektedir her gece
İnsan olmuşluğumuz.

Caddelerden gelen sesleri dinleterek
büyütüyoruz çocuklarımızı.

Bağıra çağıra acı çekiyoruz,
ve bu büyük yenilgilerin tanığı
gecede,
Yaşamak tuvalet kuyruklarında
bekler gibi...

Bekle...Bekle...Bekle...

Bağırıyoruz hep bir ağızdan
Baharmış, yazmış kaldırıp atıyoruz.

Kim biliyor ki neyi beklediğini...

Özgür Boz